

Arrest

nr. 125 257 van 6 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 5 september 2013 en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 september 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 maart 2014.

Gelet op de beschikking van 1 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VERGAUWE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 3 juli 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet) in.

1.2 Op 5 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3 Op 26 september 2013 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. De rechtsgrond van deze beslissing is artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast, voor zover het betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing.

2.1 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt met betrekking tot de tweede bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gewezen op wat volgt. Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen.

Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op te worden gewezen dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren. Het beroep met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten lijkt onontvankelijk.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 4 maart 2014 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 22 april 2014, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 24 februari 2014 opgenomen grond, verwijst zij naar de inhoud van het verzoekschrift en naar haar aanvraag op basis van artikel 9bis van 3 augustus 2012, met ontvangstbewijs met inventaris en het ontvangstbewijs afgeleverd door de gemeente St Gillis. Het feit dat er geen bewijs zou afgegeven zijn van identiteit klopt niet, want het werd toegestuurd naar de gemeente. In het ontvangstbewijs staat niet vermeld dat er stukken te kort zijn. Zij stelt dat de bestreden beslissing onterecht werd genomen, omdat zij wel degelijk

in het bezit is van een identiteitsdocument en dit werd toegevoegd: er werd een paspoort toegevoegd aan het dossier.

De verwerende partij stelt dat in het administratief dossier geen kopie van een identiteitsdocument terug te vinden is, dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde niet is vervuld op het ogenblik van de aanvraag en dat de bestreden beslissing terecht is genomen. Zij verwijst naar de beschikking van de Raad en haar nota.

2.2 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting slechts algemeen verwijst naar de inhoud van het verzoekschrift en zich voor het overige uitspreekt over de eerste bestreden beslissing, en zodoende geen enkele opmerking formuleert aangaande het onderdeel van de beschikking van 24 februari 2014 dat betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing, zodat zij geen elementen aanbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot het bevel reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. Met verwijzing naar de beschikking van 24 februari 2014 dient te worden vastgesteld dat het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten onontvankelijk is. De opgeworpen schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet doet hieraan geen afbreuk.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk, daar waar het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij aangaande de eerste bestreden beslissing de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

3.2 In de beschikking van 24 februari 2014, genomen overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet, wordt ten aanzien van de eerste bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Het middel lijkt ongegrond.

De eerste bestreden beslissing, zijnde de beslissing van 5 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, geeft duidelijk de juridische grondslag aan, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van die bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De eerste bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Er wordt op gewezen dat de vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet beschikken over een identiteitsdocument, beoordeeld dient te worden op het ogenblik van het indienen van die aanvraag (RvS 219 256 van 8 mei 2012) en niet op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. In haar verzoekschrift verklaart de verzoekende partij dat haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vergezeld was van een paspoort. Weliswaar wordt in de inventaris van aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet melding gemaakt van “documenten nopens identiteit”, maar een paspoort of een ander identiteitsdocument of gelijkgestelde reistitel is niet terug te vinden in het administratief dossier. Aan huidig verzoekschrift voegt de verzoekende partij ook geen bewijs toe, dat ze daadwerkelijk een identiteitsdocument in gediend heeft. Het middel met betrekking tot de beslissing van 5 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard lijkt ongegrond.”

Zoals hoger reeds gesteld onder punt 2.1, verwees de verzoekende partij ter terechtzitting van 22 april 2014, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 24 februari 2014 opgenomen grond, naar de inhoud van het verzoekschrift en naar haar aanvraag op basis van artikel 9bis van 3 augustus 2012, met ontvangstbewijs met inventaris en het ontvangstbewijs afgeleverd door de gemeente Sint-Gillis, stelde zij dat het feit dat er geen bewijs zou afgegeven zijn van identiteit niet klopt, want het werd toegestuurd naar de gemeente, dat in het ontvangstbewijs niet vermeld staat dat er

stukken te kort zijn, en dat de bestreden beslissing onterecht genomen werd, omdat zij wel degelijk in het bezit is van een identiteitsdocument en dit werd toegevoegd: er werd een paspoort toegevoegd aan het dossier.

De verwerende partij stelde dat in het administratief dossier geen kopie van een identiteitsdocument terug te vinden is, dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde niet is vervuld op het ogenblik van de aanvraag en dat de bestreden beslissing terecht is genomen, en verwees naar de beschikking van de Raad en haar nota.

3.3 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting nogmaals stelt, zoals zij reeds in haar verzoekschrift deed, dat zij wel degelijk een identiteitsdocument bij haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voegde. Hierop werd echter reeds ingegaan in de beschikking van 24 februari 2014, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat uit het administratief dossier niet blijkt dat een identiteitsdocument werd bijgebracht en dat de verzoekende partij ook niet bewijst dat zij zulk document wel degelijk indiende. Door het louter herhalen of benadrukken van elementen uit het verzoekschrift ter terechtzitting brengt zij geen elementen bij die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking hiertoe reeds in voormelde beschikking werd aangegeven. Met betrekking tot het ontvangstbewijs van de gemeente waarnaar de verzoekende partij ter terechtzitting nog verwijst, dient te worden benadrukt dat, voor zover de verzoekende partij hiermee doelt op het “*attest van inontvangstname*”, de zogenaamde bijlage 3, dit document slechts ertoe strekt te bewijzen dat een aanvraag op grond van voornoemd artikel 9bis werd ingediend en dat dit attest zich niet uitspreekt over de al dan niet volledigheid van de aanvraag. De verwijzing naar dit ontvangstbewijs is dan ook niet ter zake dienend.

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 24 februari 2014 opgenomen grond, dient te worden vastgesteld dat een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel, niet kan worden aangenomen.

De beide middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET